

но твърде жилисти, силни и достойни бѣха да разиграватъ сабя, като най-първия войскаринъ. Съ една дума: подъ една млада възраст, подъ едно тънко тѣло се криеше най-голѣма пѣргавина, най-великата разбойна дързостъ, що може челоѣкъ да има.

Този младежъ бѣше Стефанъ Караджа, който на третата битка съ турцитѣ, като изби самъ повече отъ 35 души турци и съ това отвори пѣтъ къмъ Балкана, най-сетне люто ударенъ на петъ мѣста, съ строшена сабя, падна въ рѣцетѣ на неприятелитѣ, които го и донесоха въ Русчукъ, както ще видимъ на своето мѣсто.

Следъ като се появиха Хаджи Димитъръ най-напредъ, а после Стефанъ Караджа, обично рекоха:

— Добъръ ви вечеръ, момчета!

— Далъ ви Богъ добро! — отговориха изедно повече отъ стотина гласове, и въ една секунда наскачаха и подъ оржие отдадоха честъ около 150 младежи, които изведнажъ заеха мѣстото, на което преди нѣколко минути бѣха наредени оржията, които отъ оржия, изведнажъ се обърнаха въ живи юнаци, облѣчени почти всички съ сѣщата униформа: народна мундири отъ зеленъ шаекъ, тѣсни бѣли панталони, и всички съ червени гайтани, представляваха трикольорътъ народенъ: зелено, бѣло и червено, който трико-